

Co jsme si z projektu odnesly?

Všichni tvrdí, že naší generaci nic nezajímá, a že kdysi měli lidé větší kvality a víc si věcí vážili. My si ale nemyslíme, že je to pravda. Pravdou je, že my to možná máme jednodušší (což vyplývá i z vyprávění paní Freundové, jejíž příběh jsme slyšely), ale není to způsobeno naší leností ani nezájmem. Je to spíše podmínkami, které pro život máme. Je to tím, že současná doba je prostě vyspělejší. O tom, že člověk má žít podle toho, jaké má pro život podmínky, a že všechno jde zvládnout, nám povyprávěla právě paní Freundová. Bylo pro nás hodně užitečné si připomenout, že naše problémy, které bereme jako největší pohromu, se z pohledu vyprávění zdají být nepatrné. Tatínek paní Freundové byl legionář, takže nemohla mít celou rodinu pohromadě. Už před tím jsme věděly, že židovské děti nemohly třeba chodit na kroužky, nebo na náboženství ve škole. Ale teď jsme to slyšely z úst někoho, kdo to prožil. Představa, že bychom nemohly mít zájmové aktivity, nám přišla hrozná.

Nejsilnější moment z celého vyprávění pro nás nastal asi ve chvíli, kdy paní Freundová vyprávěla o své nejlepší kamarádce. Když řekla: „No a pak šly do Terezína a dál, takže se už nevrátily.“ Úplně nás to zarazilo a div nám to nevehnalo slzy do očí. Kromě těchto silných chvílí a přiblížení toho, čím si museli lidé v té době procházet, nám poslouchání tak zajímavého životního příběhu umožnilo i trochu jiný pohled na známé historické události. I pohled do zákulisí rozhlasu a vytváření samotné reportáže pro nás byla velká zkušenost. A především jsme si při práci na projektu užily i spoustu zábavy. Projekt Příběhy našich sousedů je podle nás důležitý, především tím, že se v něm konfrontují životy dvou generací. Díky němu, jsme se mohly, alespoň pomocí vyprávění přenést do doby, kdy byla paní Zdena mladá.

Velké díky, určitě patří Zdeně Freundové, která nám umožnila se o její životní příběh podělit s vámi, ochotně nám vše vyprávěla a pomohla nám se přenést do dob jejího mládí.